

EEN NIEUW BEGIN

Wanneer je d’Bruynvis (*in 1763 werd het huis verbouwd door een reder die op walvis vaart, Johannes Luden*) aan de Keizersgracht binnenloopt, kom je in een korte, brede gang met overal wit marmer om je heen. Al snel sta je in een vierkante hal met links een ruime trap naar boven en voor je een portiersloge. Toen ik hier in de jaren zeventig van de vorige eeuw ging studeren aan de KTHA (de Katholieke Theologische Hogeschool Amsterdam) zetelde daar Jan Rongen.

Bij Jan kwamen alle draden uit het gebouw samen. Hij bepaalde mee de sfeer in de vroege jaren van deze hogeschool. In feite waren de eerste drie dingen die ik daar leerde: zijn naam; dat hij het koor dirigeerde en dat hij ‘van de Martelaren’ was. Nooit had ik toen kunnen bevroeden dat ik zo’n veertig jaar later ook ‘van de Martelaren’ zou worden.

Gelukkig is het martelaarschap aan de meesten van ons voorbij gegaan. Maar het blijft bijzonder hoe de namen van onze parochies hun eigen leven gaan leiden in de volksmond. En, de band met de Martelaren van Gorcum is telkens wanneer je de kerk van ‘de Martelaren’ binnenkomt, prominent aanwezig. (wat, trouwens, volgens het Gorcums museum, een internationaal fenomeen is; in tal van landen vind je kerken met deze naam). Vooraan rechts, aan de Josephkant van uw kerk, staat de volgende tekst: ‘U, Heer, looft de blanke schaar der martelaren.’ Ontelbare ogen moeten in de loop der tijd, op allerlei momenten, langs die tekst zijn gegleden.

In de kleine kerkgeschiedenis van ‘de Martelaren’ is 2014 een historisch jaar. Uw pastor Nico Essen, die na 27 jaar met emeritaat is gegaan; het onderdeel worden in april van een Personele Unie; mijn komst in september. Ik ben dus ‘de nieuwe kracht voor de regio’, waarover Ton Broerse sprak in het vorige Hofnieuws. Dat is nog een verandering, ik ben ‘regiopastor’. De precieze verdeling is er nog niet, maar ik ben voor hooguit 0,4 of 0,5 beschikbaar voor de Martelaren.

U moet het voortaan dus doen met een halftime pastor!! Daarmee wordt de taak van de pastoraatgroep heel belangrijk.

In een artikel uit 2007 van het bisdom Rotterdam, zag ik die taak als volgt omschreven staan: “Pastoraatgroepleden staan in hun eigen kracht. Zij bouwen de gemeenschap mee op door: het bevorderen van het aandeel van de gelovigen in de zending van de Kerk, het signaleren en bespreken van pastorale behoeften, het voorbereiden en doen uitvoeren van pastoraal beleid, het ontwerpen en helpen opzetten van pastorale projecten, het ondersteunen en begeleiden van personen die in en vanuit de parochie actief zijn”.

Gelukkig is Nico bereid gevonden als vrijwilliger aan de parochie verbonden te blijven. Samen kunnen wij deze nieuwe situatie vorm gaan geven.

Tot 1 september was ik werkzaam in een parochie in het bisdom Utrecht. Die parochie Sint Maarten is opgericht in januari 2010 en bestaat uit zeven voormalige parochies in zeven dorpen, die nu geloofsgemeenschappen genoemd worden. Daar bestaat deze situatie al langer: de pastor is meer tweedelijns komen te staan. Het pastoraal team (een priester, een diaken en een pastoraal werkster) houdt daar contact met de geloofsgemeenschappen via de pastoraatgroepen ter plaatse. Zij zijn de voelhorens die de pastor waar nodig attenderen op wat er speelt. Het moge daarmee duidelijk zijn dat het contact tussen de pastoraatgroep en mij als pastor, heel belangrijk zal zijn.

De komende jaren moeten we gaan zien wat deze veranderingen voor Amsterdam Groot Oost gaan betekenen. Het is duidelijk dat er minder mensen in de kerk komen; dat er steeds minder geld binnenkomt; dat de kerk in Nederland in een krimp situatie terecht is gekomen. Met de Personele Unies en de fusies willen de Nederlandse bisschoppen deze situatie tegemoet treden. Maar wij, aan de grond, moeten binnen dat kader, vorm blijven geven aan geloof en kerk-zijn! Dat biedt naast verdriet en teleurstelling, ook uitdaging en nieuwe kansen. Laten we daarnaar op zoek gaan!

De Martelaren.....

Op 11 april organiseerde de stichting Kerk in Nood weer een 'avond voor de Martelaren'. Via www.kerkinlood.nl/index.php?option=com_content&view=category&layout=blog&id=110&Itemid=150 zijn de hartverscheurende getuigenissen te lezen die er die avond uit verschillende landen zijn voorgedragen. De wreedheid en onmenselijkheid die er uit spreekt (en de barbarij die spreekt uit de Islamitische Staat in Irak en Syrië), raakt mij tot in mijn ziel.

We leven in een turbulente wereld, in de parochies en daarbuiten.

Trouw schreef over deze zomer vol geweld en ellende: "dertien jaar na de aanslagen van 11 september 2001 lijkt de wereld er slechter aan toe dan ooit en zijn we bangere dan we ons kunnen heugen." Dat artikel gaat verder over chaoszones, nieuwe machtsverhoudingen en het westerse onvermogen. "Het voelt alsof de wereld die ons vertrouwd is opzichtig wankelt. Epidemieën, terroristen, landen in chaos, grootmachten die zich niet aan de regels van het spel houden, vluchtelingenstromen: alles gebeurt, en alles gebeurt tegelijkertijd."

In één van uw glas in loodramen staat de volgende tekst: "Welk huis wij zijn, indien wij, in ons vrijmoedig en grootmoedig gelooven, ten einde toe volharden".

Drie elementen in deze zin: ons geloof, onze volharding en de vraag welk huis wij zijn.

- Geloof, de liefde van God, is de basis van de samenwerking die wij nu aangaan.
- Volharding zal nodig zijn om nieuwe vergezichten te openen.
- En die vraag wil ik aan u en aan mijzelf mee geven: Welk huis willen wij zijn?

Hoe willen wij Christus zichtbaar maken in onze samenleving? Hoe brengen wij Zijn boodschap verder in de tijd?

Dat wij rond die vragen samen op weg mogen gaan.

Coen van Loon, diaken

UIT DE PASTORIE

In het vorige nummer van Hofnieuws schreef ik mijn laatste column als pastor van de Martelaren. Ik schreef over de ontslagbrief van de bisschop. Nooit geweten, dat het Hofnieuws zo gelezen werd. Heel veel dank voor de vele bemoedigende woorden, e-mails en ook nog enkele echte geschreven brieven. 'Onbegrijpelijk hoe het bisdom omgaat met de rijkdom waar het kennelijk blind voor is'.

Heb je ook nog iets gehoord van het bisdom?

Op de eerste dag van mijn emeritaat ontving ik een verzoek van de hulpbisschop om mij te bezoeken. 'De hulpbisschop, Mgr. J.W.M. Hendriks zou graag een afspraak met u maken'. Dat was bijzonder. Vroeger was het een voorrecht als de bisschop op bezoek kwam. Maar hij kan toch ook een bloemetje komen brengen? De afspraak is gemaakt. Hij is welkom.

Ook wordt gevraagd of er nog een officieel afscheid komt? Velen van u merken dat ik nog regelmatig voorga en actief ben in de parochie. Ik houd er niet zo van om afscheid te nemen, en daarna weer vrolijk verder te gaan. Als de tijd daar is...

Met vriendelijke groet, Nico Essen, pastor
ook: nico.essen@planet.nl

Samenwerken,

lukt pas als mensen SAMEN werken!

GASTPREDIKANTEN OVER DE TOEKOMST VAN DE KERK

Oktober is ook dit jaar de maand van de gastvoorganger. Bert van Horses heeft als thema bedacht: **Het geheim van de gemeente en de toekomst daarvan**. Gastpredikanten zullen hierover spreken, maar Bert vroeg of we ook in de andere vieringen hierop willen ingaan. Dat deed ik.

De kerk. Voor mij is het de plek om op verhaal te komen. Hier kom je op verhaal, op het verhaal van De Naam, die zich bekend heeft gemaakt, *Ik ben er! Ik zal er zijn! Ik laat je niet aan je lot*.

Hier kom je op het verhaal van: door de wereld gaat een woord en het drijft de mensen voort. Hier kom je op het verhaal van De Opgestane. *Zie, hij gaat u voor naar Galilea, daar zult ge hem zien*. Dit woord, dit levende woord, dit woord dat is vlees geworden, mens geworden, in Jezus, beeld en gestalte van uw heerlijkheid, beeld en gelijkenis van uw trouw, dit woord grijpt mensen aan, neemt mensen voor zich in dienst. Mensen, die een stem verstaan, mensen die iets in hun hoofd hebben, een visioen, een vlam, mensen die op weg gaan. Maar niet alleen. Dit woord brengt mensen samen. Dat maakt gemeenschap. Zij vormen de gemeente.

Het evangelie verbindt ons. Het leven van Jezus verbindt ons. Zijn geheim in ons midden, waar brood gebroken wordt en de wijn rond gaat, die voorsmaak van een nieuwe wereld, ja die is ook voor ons.

Hoe belangrijk vind ik, dat het evangelie ook ons zelf raakt, een druppeltje wijn, ja, dat had je nodig. Hier kom je op verhaal, omdat Gods verhaal over onze wereld gaat, maar ook over jou.

Zal er straks nog wel een gemeente zijn? Hoe is de toekomst van de kerk? Priesters moeten rouleren, hoppen van kerk naar kerk, voorgaan in meerdere kerken, op verschillende plaatsen. In Saamhorig worden de namen van de voorgangers niet genoemd. We zijn één, heilige, katholieke kerk. Wat maakt het uit? Maar zal er dan nog een band zijn met de parochie, waar hij voorgaat? Wat mensen willen vieren, gedenken, droevige dagen, maar ook blijde gebeurtenissen. Ons leven voor het aangezicht van de Eeuwige. Ons verhaal in zijn verhaal. Kan dat nog hier verteld worden?

Zondag 28 september preekt Henk Baars, dé spreker over kerkvernieuwing.

Zondag 12 oktober verwelkomen we, met Meerklank, een gastkoor en een gastvoorganger: Fons Boom o.praem. *Hij introduceert zichzelf*.

Ik ben in 1954 geboren in Venlo uit Brabantse ouders, en opgegroeid in de Dapperbuurt.

Eenmaal in Diemen heb ik, naast mijn baan als onderwijzer in Ouderkerk, veel vrijwilligerswerk gedaan in de parochie in Diemen, o.a. als voorzitter van het Hagunnankoor en als kerkbestuurder. 25 Jaar geleden ben ik ingetreden in de Abdij van Berne te Heeswijk en na mijn theologiestudie, als pastoraal-psycholoog, en mijn priesterwijding in 2001, ben ik pastor geworden in het kleine plaatsje Engelen, waar wij het Crevekoor hebben opgericht.

Mijn directe insteek in het pastoraat is dat mensen belangrijker zijn dan de regels. En daarmee geef ik ook meteen de toekomst van de kerk een plaats, namelijk als gemeenschap van mensen die er voor elkaar zijn waar nodig, maar vooral op scharniermomenten.

Zondag 19 oktober presenteert zich onze nieuwe pastor: diaken Coen van Loon. Hij vertelt in een interview:

Veel wat vertrouwd is en dierbaar, moet worden losgelaten. En dat doet pijn. De oorzaak is de ontkerkelijking bij de katholieken. Die gaat echt hard. Voor ons als pastores is het moeilijk in een periode te moeten werken waarin onzekerheid de enige constante is. Overal kraakt en knarst het, telkens komt weer die vraag naar boven: hoe moet dit toch? En een antwoord is er niet.

Het is wezenlijk de eigen katholieke identiteit trouw te blijven. Onze kerk is een voertuig voor het geloof die haar tradities zichtbaar maakt via eigen sacramenten, symbolen en rituelen. Belangrijk is dat het voertuig herkenbaar blijft en dat we daar niet op inleveren. Dus het blijft een vraag hoe we als pastores mensen vertrouwd kunnen maken met God de Vader, en met die enorme schat aan symbolen, gebruiken en tradities, dusdanig dat mensen erdoor geraakt worden. Onderwijl bid je dat het tij op een gegeven moment keert.

Zondag 26 oktober preekt pastor Ari van Buuren.

Zondag 9 november preekt Colm Dekker, pastor van de St. Lucaskerk in Osdorp. Hij vertelt over de Sant'Egidiobeweging, een christelijke lekenbeweging, die in Rome vermaard is om haar hulp aan bejaarden, daklozen en zigeuners en ook in Nederland steeds actiever wordt. Kort geleden heeft het bisdom de Mozes en Aäronkerk aan deze gemeenschap aangeboden om hun activiteiten te ontplooien. Colm Dekker is zeer bij de Sant'Egidiobeweging in onze stad betrokken.

Zondag 16 november: pastor Leo Nederstigt, 40 jaar priester

Zondag 23 november: Huub Oosterhuis

Zondag 30 november: Frank de Haas

Zondag 6 december: Mgr. J.G.M. van Burgsteden SSS

Met zo'n rijkdom aan prachtige sprekers moet er wel toekomst voor de kerk zijn. (N. Essen)

ZONDAG 3 OKTOBER: MARTELARENFEEST

Het is al vele jaren zo, dat we op de eerste zondag van oktober het nieuwe parochieseizoen openen. Wij gedenken dan de Martelaren van Gorcum, de patronen van onze kerk (de eigenlijke feestdag is 9 juli) en tegelijk maken we van de gelegenheid gebruik om een paar van 'onze martelaren' in de bloemetjes te zetten.

Vorig jaar hadden we een bijzonder feest, want de koffiebeuk bestond 35 jaar, de parochie 111 jaar en het Hofnieuws 40 jaar.

We huldigden parochianen die hierbij betrokken waren: Hans de Lange, Ina Steman en Doki Krug.

Wie er nu gehuldigd worden?

Het is ieder jaar een lastige keuze, want er zijn zoveel trouwe vrijwilligers in onze parochie, voor wie je zou willen zingen. Misschien bent u wel aan de beurt....

Wij hopen, dat ieder die zich bij de parochie betrokken voelt, dit feest wil meevieren.

Op het Martelarenfeest houden we een collecte voor het bloemenfonds. Uw gift is van harte welkom. IBAN: NL95INGB0003158376 t.n.v. Hofnieuws Diemen, o.v.v. Bloemenfonds.

DE 1^{ste} WERELDOORLOG DICHTBIJ

2014. De eerste wereldoorlog wordt dit jaar wereldwijd herdacht. Hij begon in 1914 100 jaar geleden.

Maar niet in Nederland. Nederland was neutraal. De grote oorlog ging aan ons voorbij. Ik heb er in mijn geschiedenislessen nooit iets over gehoord. Dat is op de middelbare school nu anders. Dankzij mijn dochter weet ik er nu heel wat van. Zodat ik met open mond luisterde naar het verhaal van mw. Anne Goedemans.

Ik was bij haar op bezoek. Jarenlang was zij een trouwe kerkganger. Tot haar grote verdriet gaat dat nu niet meer. Ze is inmiddels 92 jaar. Blij was ze met mijn komst. De tv stond aan. Over de Oekraïne. Het Oekraïense volkslied klonk 'Tsie ummerta Oekraïna'. Mw. Goedemans zong het mee. Hoe kan dat?

Dat heb ik van mijn vader geleerd, Jozef Zukowski. Hij leerde ons dat lied, maar ook Poolse en Russische liederen. Nu kan ik niet meer zingen, maar vroeger heb ik veel gezongen, samen met mijn broer Stan. We zijn zelfs voor de radio geweest. Uw vader sprak die talen?

Mijn vader woonde in het grote Oostenrijks-Hongaarse Keizerrijk. Hij woonde eigenlijk in de Oekraïne, maar al die landen -Polen, Tsjechië, Oekraïne etc.- bestonden toen niet.

Hij was enig kind, zat zelfs op seminarie, maar werd geen priester. Hij werd opgeroepen voor militaire dienst. Maar hij wilde niet vechten voor dat grote Oostenrijkse-Hongaarse Rijk. Liever droomde hij van een vrij Oekraïne. Hij vluchtte weg en nam de boot naar Amerika. Hij was eerst in Noord-Amerika, daarna in Zuid-Amerika. In Brazilië werkte hij aan een spoorlijn en maakte fortuin.

Op gegeven moment wilde hij weer terug naar Europa. Naar huis kon hij niet, hij was immers gedeserteerd. Hij kwam in Antwerpen, waar hij een kamer huurde. Daar viel hem een meisje op, Eleonora Desneux. Zij was het nichtje van de huurbaas. Zij trouwden. Hij had een goede baan, een mooi huis. Ze leefden nog lang en gelukkig. Niet heus.

Kort daarna brak de 1^{ste} Wereldoorlog uit.

Jozef werd opgeroepen voor het Oostenrijkse leger. Hij moest zich melden. Hij had de doodstraf kunnen krijgen, omdat hij dienst geweigerd had, maar hij kreeg amnestie. Zij hadden soldaten nodig. Hij werd onmiddellijk naar het front gestuurd. 'Daar zal hij zijn dood wel vinden'.

En zijn vrouw? Omdat zij getrouwd was met iemand van 'de vijand', moest zij binnen 24 uur België uit en vluchtte naar Nederland. Zij kreeg van het Oostenrijkse consulaat wel een bijdrage. Niet onbemiddeld kwam zij dus naar Nederland. Haar man heeft ze niet meer gezien.

Jozef kwam midden in de 1^{ste} wereldoorlog terecht.

Hij hoefde niet de loopgraven in.

Hij had een talenknobbel. Hij sprak Italiaans, Duits, Russisch en al die Slavische talen. Hij werd de tolk van een Duitse kapitein.

Een harteloze man, die op alles wat bewoog schoot. Maar de oorlog ging Jozef niet voorbij. Hij raakte zwaar gewond en werd samen met die kapitein krijgsgevangen gemaakt in Rusland. Ze hadden dorst. 'Vraag die Russische soldaat om water.

Spreek Russisch!'

Die soldaat zette toen zijn geweer neer om hen wat water te geven. Dat had hij niet moeten doen, want binnen de kortste tijd had hij de bajonet in zijn buik. 'Loop voor je leven', schreeuwde de kapitein. Jozef vluchtte zo hard als hij kon en wist zijn regiment weer te vinden.

Daar kon hij precies vertellen, waar de Russen zich ophielden. Jozef werd een held. Hij werd gedecoreerd met het IJzeren Kruis, 1916 FJ (Franz Jozef). Die plechtigheid werd gefilmd en was in de bioscoop te zien in het filmjournaal.

Wonderwel zag zijn vrouw in Holland die film. Zij herkende haar man. Hij leefde! Zij had al die tijd niets van hem gehoord. Zij woonde aanvankelijk in Brabant, daarna in Amsterdam. Zij probeerde contact met hem te zoeken.

Jozef overleefde de oorlog.

De oorlog had hem zeer verzwakt. Hij wilde niet naar Holland. Wat moet mijn vrouw nog met mij?

Hij ging naar zijn moeder. Zij herkende eerst haar zoon niet. Maar toen hij vroeg naar zijn vader, besepte zij, dat hij het was. Zijn vader was gesneuveld. Jozef maakte een groot kruis om dat op zijn graf te zetten. Het kruis was zwaar, te zwaar. Als Jezus viel hij onder het kruis.

Zijn moeder gaf hem tweemaal goede raad.

Ten eerste 'Vraag de Poolse nationaliteit aan, van dat nieuwe land'. Dan was je geen verliezer, dan hoorde je bij de overwinnaars. En hoe belangrijk was dat later bij de 2^e wereldoorlog. Hij was geen Duitser. Zijn zoon hoefde niet in Duitse dienst.

En ten tweede 'Je bent getrouwd. Ga terug naar je vrouw'. Hoe kwam hij in Holland?

Werkspoor had een oproep gedaan om arbeidskrachten. Een groepje Duitsers trok naar hier. Jozef sloot zich bij hen aan.

In 1920 herenigde hij zich met zijn vrouw. In 1922 werd Anne geboren, in 1924 haar broer.

Zij kregen niet de Nederlandse nationaliteit. Dat was heel lastig, toen Anne werk zocht. Men moest allerlei vergunningen voor haar aanvragen en daar had niemand zin in, behalve uiteindelijk een Joodse werkgever, die lette daar niet op. Die zag een vrouw die wonderbaarlijk vele talen sprak. Zij werd Nederlandse toen ze met Wim Goedemans trouwde.

Jozef werd 67 jaar. Hij stierf in 1951.

Hij voelde zijn leven lang in zijn lijf de verschrikkingen en ontberingen van de 1^{ste} wereldoorlog. Zijn talenknobbel had hem gered. Hij sprak zoveel talen. Na het Nederlands leerde hij het Esperanto. Die wereldtaal voor iedereen.

WERELDMISSIEDAG 19 OKTOBER

Wereldmissiedag wordt in alle plaatselijke kerken gevierd als zondag van de wereldkerk en van de universele solidariteit. Deze dag roept ons tot het bewustzijn dat de Kerk een wereldwijde gemeenschap is. Het is haar opdracht om in de hele wereld teken en werktuig van het rijk Gods te zijn. Tegelijkertijd nodigt deze dag ons uit met de armste zusters en broeders te delen en voor elkaar te bidden.

Ongeveer de helft van de 2.500 bisdommen wereldwijd bevindt zich in de armste landen. De collecte op Wereldmissiedag, de grootste solidariteitsactie in de wereld, maakt het pastorale en sociale werk van de Kerk mogelijk in de 1100 armste bisdommen, doordat ze deze plaatselijke kerken van een 'bestaansminimum' verzekert.

Van deze wereldwijde ondersteuning is ook de kerk in Myanmar afhankelijk. Dit jaar vraagt Missio aandacht voor Myanmar, bij ons vooral bekend door Aung San Suu Kyi, die de Nobelprijs voor de vrede won. "We zijn nog ver verwijderd van de dag dat we op eigen benen kunnen staan", vertelt de Nationale Directeur van Missio Myanmar, pastor Callistus Saw Eh Mwee. We hebben financiële ondersteuning nodig voor onze weeshuizen, seminaries en noviciaatsopleidingen."

Steun Missio: **NL65INGB0000001566** t.n.v. Missio Wereldmissiemaand te Den Haag

ALLERZIELEN

2 November gedenkt de kerk: **Allerzielen.**

De dood hoort bij het leven. Je weet het. Mensen moeten sterven. Maar komt de dood je plotseling heel nabij, dan voel je hoe ontwrichtend, hoe pijnlijk, hoe afschuwelijk die is. Je mist hem, haar elke dag.

Met Allerzielen klinken de namen van hen, die ons dit jaar ontvallen zijn en licht zullen wij ontsteken aan de paaskaars tot hun eer, omdat wij geloven, dat zij nu leven in het licht van de Opgestane, in het eeuwige licht.

Ieder krijgt de gelegenheid zelf een kaars op te steken voor wie hij wil gedenken.

Allerzielen, een dag van herinnering. Mogen wij met liefde onze dierbaren gedenken.

Omdat 2 november dit jaar op zondag valt, is de viering gewoon om 10.30 uur.

HERDENKING OVERLEDENEN AAN DE EUROPESE BUITENGRENZEN

Op Allerzielen, **zondag 2 november**, vindt om **18.00 uur** aan de Amstel op de **steiger voor museum De Hermitage** in Amsterdam een herdenking plaats voor de overledenen aan de Europese buitengrenzen. Bij de herdenking nemen verhalen van omgekomenen een belangrijke plaats in. De herdenking wordt georganiseerd door de Catholic Worker Amsterdam en het Wereldhuis van de Protestantse Diaconie.

Voorganger is pastor Jan Stuyt SJ, voormalig coördinator van het vluchtelingenwerk van de jezuïeten in Europa.

Meer informatie op de website: **www.noelhuis.nl/allerzielen**.

PAROCHIEVERGADERING BEZOEKT SINT-URBANUSKERK

Zoals u weet gaan de leden van de Parochievergadering met belangstellenden ieder jaar op excursie naar een kerkgebouw. Ik was één van de belangstellenden die dit jaar, op 5 juni jl., meeging naar de Sint-Urbanuskerk in Duivendrecht. Wij waren er met 15 “Martelaren”.

Geschiedenis

In de pastorie van de kerk werden wij hartelijk ontvangen. Eerst werd er e.e.a. over de geschiedenis verteld. De fundamenten van de kerk stammen uit 1635. De kerk werd gedoogd want de hele middenstand van Duivendrecht was katholiek. Zij staat naar het westen en werd op verzoek van de heren Van Aemstel toegewijd aan de Heilige paus Urbanus I. Het oudste deel van de kerk is de preekstoel, deze komt uit het Clarissenklooster in Duivendrecht. Voor wie meer wil weten over de Sint-Urbanuskerk moet beslist even op internet kijken:

<http://www.monumentenouderamstel.nl/urbanus>.

Actuele zaken

De Sint-Urbanuskerk heeft 850 ingeschreven parochianen en heeft een kerkbezoek van 50%. Veel parochianen komen uit de Venserpolder, de

meesten uit Zuid-Oost. De zondagse vieringen worden door ca. 150 mensen bezocht. Aan de kindercatechese nemen vooral buitenlandse kinderen deel o.a. uit Polen.

Koren

De kerk heeft twee koren; het familiekoor en het Caeciliakoor. Het familiekoor zingt charismatische liederen die makkelijk zijn mee te zingen en uitnodigen om grote groepen mensen te laten zingen.

Er werd d.m.v. gitaar en zang gezongen 'Geest van God, adem van leven' waarbij alle aanwezigen spontaan mee begonnen te zingen. Over het Caeciliakoor werd op humoristische wijze verteld door koorlid Clara. Zij vertelde ons dat het koor de vaste Gregoriaanse gezangen zingt maar ook Nederlandse. Zij zingt als sinds 1973 in dit koor en volgens haar is het zingen op de koorzolder akoestisch geweldig.

Kerkzaal

In de prachtige kerkzaal was veel te zien. Diaken Theo van Stiphout vertelde ons veel. De glas-in-lood ramen werden geschonken door parochianen. Een van de ramen, met daarop de Heilige Familie, werd geschonken door kardinaal Eijk. Hij was vroeger organist in de kerk en woonde op de pastorie omdat zijn ouders zijn gestorven toen hij jong was. De orgelpijpen zijn ook ingewijd door kardinaal Eijk.

Dialog

Eenmaal terug in de pastorie werd er o.a. gesproken over geloofsbeleving en of men met andere geloofsgemeenschappen omgaat. Uiteraard zijn er verschillen; zo kwamen wij tot de conclusie dat de oecumene bij ons vaker een rol speelt. Pater Marianus Jehandut, SVD gaf in een mooie toespraak aan dat hij wel graag met meerdere geloofsgemeenschappen in contact wil komen en dat dat tot zijn missionaire activiteiten behoort die hij doet in de geest van de Viervoudige Profetische Dialog van de SVD (de orde Societas Verbi Divini) wereldwijd.

Dank

Onze parochievoorzitter Ton Broerse sprak aan het eind van de avond een dankwoord uit aan allen die ons zo warm welkom heetten in de Sint-Urbanuskerk. Als cadeau had hij cd's van de LWM bij zich en hij nodigde de Urbanusparochie uit om een bezoek te komen brengen aan onze kerk.

Ik denk dat ik namens iedereen spreek als ik zeg dat het een bijzondere ontmoeting was, waarbij wij een nabije geloofsgemeenschap weer wat beter hebben leren kennen.

René van Eunen

VORMHEER PASTOR HENNY POST O.Carm.

Zaterdag 9 augustus is pastor Henny Post gestorven. Hij werd 68 jaar. Hij was een van de vormheren van ons bisdom. Zo kwam hij ook in onze kerk, waar hij in 2011 en 2013 aan onze jongeren het sacrament van het Vormsel toediende.

Henny was van 1980 – 2000 werkzaam als jongerenpastor. Hij hield van dit werk. 'Ik mag werken in dat deel van de kerk waar de groei zit'. Tekenend voor Henny's motivatie in het leven en misschien wel een leidraad in alles wat hij deed is dit citaat uit een interview uit 2003: Alle zegen komt van boven, maar als je je hand niet uitsteekt, kun je het niet ontvangen.

HET VORMSEL

Was het het afgelopen schooljaar tijd voor de eerste communie, dit jaar wordt er weer 'gevormd' in onze kerk.

Met name de kinderen/teners van de eerste klas voortgezet onderwijs en die van groep 8 van de basisschool komen hiervoor in aanmerking.

Misschien is het goed nu reeds de datum te weten: zondag 31 mei 2015.

Het Kinderkoor zingt....

**we hopen, dat het zich horen
laat op het Martelarenfeest.**

*Er breekt voor de kinderen weer
een mooie tijd aan: Sint Maarten,
Sint Nicolaas en Kerstmis.*

*Voor ons koor de periode met de
mooiste liedjes.*

**Nieuwe kinderen zijn van harte
welkom!**

Repetitie: vrijdagmiddag van kwart
voor vier tot half vijf.

KOFFIE OCHTEND

Heeft u zin in een kopje koffie of thee en 'n praatje?
Dan ben u iedere 3e dinsdag van de maand van 10.00 – 12.00 uur van harte welkom in de pastorie, Linnaeushof 94.
De eerstvolgende koffie ochtend is: 21 oktober.
U bent van harte welkom!

KLEDINGACTIE 'MENSEN IN NOOD' ZATERDAG 1 NOVEMBER

Zaterdagmorgen 1 november komt Sams's Kledingactie voor 'Mensen in Nood' op het kerkplein van de Martelaren weer kleding ophalen.
Tussen 10.00 en 12.00 uur.

Uw kleding, schoenen, dekens, handdoeken, gordijnen etc. zijn ons heel wat waard! Lever uw kleding graag af in goed dichtgemaakte plastic zakken.

De opbrengst van de ingezamelde kleding gaat naar de ontwikkelingsprojecten van Cordaid Mensen in Nood.

Informatie over Sam's Kledingactie: www.samskledingactie.nl

ACTIE KERKBALANS 2014 – DE STAND

Binnengekomen tot 31 augustus € 30.959,40. (31 mei: € 23.112,14)
Het bedrag, dat we in onze begroting hebben opgenomen als opbrengst Kerkbalans is: **€ 50.000,-**. Dat betekent dat er iedere maand € 4.166,67 moet binnenkomen.

De stand op 31 augustus. 2013 was: € 33.667,12

Doe mee met Kerkbalans. Hiermee ondersteunt u onze kerk en parochie financieel. Wat zou het prachtig zijn als alle parochianen, naar draagkracht, kerk en parochie willen blijven steunen. Mogen we op u rekenen?

IBAN NL13INGB 0000122588

t.n.v. RK Kerkbest. Parochie HH Martelaren van Gorcum

Of

IBAN NL51RABO0334442818

t.n.v. Stichting Restauratie Kanjermonument Hofkerk, Amsterdam.

De giften naar de Stichting zijn uitsluitend bedoeld voor het gebouw en de inventaris.

DE VLUCHTELINGEN

In juli hadden de 120 uitgeprocedeerde vluchtelingen het voormalige gebouw van Querido aan het Linnaeushof gekraakt. De rechter heeft echter woensdag 13 augustus besloten dat ook zij deze plek moesten verlaten omdat de eigenaar van het pand andere plannen met het gebouw heeft.

Het gaat om 120 vluchtelingen, moslims en christenen, die al twee jaar aandacht vragen voor hun situatie. Vluchtelingen, die niet terug kunnen naar hun land van herkomst, die ook niet naar een ander land kunnen, maar die hier ook niet mogen blijven. Zij waren in de vluchtkerk, de vluchtf flat, de vluchthaven, de vluchtmarkt. Even waren ze hier op de Linnaeushof. Zij vroegen ons om ons te verdiepen in hun schrijnende situatie en hun strijd voor een menswaardig bestaan te steunen. Alle nood kunnen we niet op onze schouders nemen. Maar hier lag een schrijnend probleem op onze stoep. De rechter stuurde hen weg, ze trokken naar de Zuidelijke Wandelweg, waar ze ook weer weg moesten....

De Diaconie van de Protestantse Gemeente De Bron besloot hen humanitaire hulp te verlenen en hen van de meest nodige levensmiddelen te voorzien. Onze parochie steunde dit initiatief financieel en materieel. Met De Bron hopen wij dat het stokje wordt opgepakt door o.a. de kerken om deze mensen te helpen hun strijd hier voort te kunnen zetten.

INFORMATIEMARKT WATERGRAAFSMEER

Kom ook naar de marktplaats van Watergraafsmeer!

**VRIJDAG 3 OKTOBER 2014
van 15.30 – 18.30 uur**

Locatie: De Koningskerk, van 't Hofflaan 20

Een markt met informatie over:
Buurtinitiatieven, de activiteiten in de buurtcentra, zorg & welzijn en wonen in de Watergraafsmeer.

STARTEN NA EEN DROEVE ZOMER - door de voorzitter-

De zomer kreeg dit jaar een vreemde, droeve kleur vanwege de ramp met het vliegtuig van Malaysia Airlines. Ook in onze kerk herdachten we in gebed en met klokgelui de slachtoffers, die zonder vrees in het vliegtuig stapten, maar nooit meer terugkeerden bij hun familieleden.

Intussen is het nieuwe seizoen gestart, is pastor Coen van Loon gearriveerd en zijn er weer diverse ontwikkelingen te melden.

Een nieuwe pastor voor de Martelaren en De Graankorrel

Per 1 september is diaken Coen van Loon benoemd tot pastor in onze regio. Zijn werkgebied zal de parochie van de HH. Martelaren zijn en in Zuid-oost, de parochie van De Graankorrel.

Deze parochie bestaat uit twee geloofsgemeenschappen: de 'Nieuwe Weg' en de 'Drie Stromen'. Dat betekent dat pastor van Loon zijn aandacht en energie zal moeten verdelen over meerdere gemeenschappen.

Pastor Han Hartog zal zijn werkzaamheden verschuiven van Amsterdam-oost naar De Graankorrel in Zuid-oost en daarnaast blijft hij verantwoordelijk voor de parochie St.Petrus' Banden in Diemen.

Op 9 september is Coen van Loon enthousiast begonnen met zijn inwerkperiode. Wellicht komt u hem de komende weken al tegen in de pastorie of in de kerk. **Op 19 oktober** zal pastor Van Loon in onze kerk officieel voorgaan, samen met pastor Leo Nederstigt.

Elders in Hofnieuws leest u een eigen bijdrage van hem.

Pastor Nico Essen zal deel blijven uitmaken van onze pastoraatsgroep en nog diverse taken (o.a. uitvaartdiensten, kinderkoor, vieringen) blijven verrichten.

ParochieVergadering komt weer bijeen

Als u dit leest is de eerste bijeenkomst van dit seizoen van de ParochieVergadering al achter de rug.

Op 23 september zal de Parochievergadering een 'nieuwe' start maken. In de vergadering van april jl. klonken er verbaasde geluiden in de PV over de wijze waarop het nieuwe regio-bestuur (Personele Unie) door het bisdom is benoemd en waarbij de PV niet geraadpleegd werd.

Tegen de procedure is bezwaar aangetekend en er is een gesprek geweest tussen hulp-bisschop Mgr.Hendriks en een afvaardiging van onze PV. Hieruit bleek onder andere, dat ook binnen de huidige bestuursverandering elke parochie nog steeds een eigen Parochievergadering mag hebben. Leden van de PV (dat zijn de afgevaardigden van de diverse groepen, commissies en werkgroepen in onze parochie) stellen deze vorm van inspraak en meedenken over het parochiebeleid zeer op prijs. In de volgende Hofnieuws leest u hier meer over.

Gebruik en verbouwing van de pastorie

Het beleid van het bestuur is er op gericht de inkomsten aan verhuur zoveel mogelijk te verhogen.

Dit heeft te maken met de langzaam teruglopende inkomsten van de parochie. Door het verhuur van de pastoriezalen te bevorderen en door de kamers op de bovenetages te verbouwen en te moderniseren hopen we op hogere huurinkomsten. De verbouwplannen vorderen; de aanvragen van vergunningen lopen intussen.

De bovenetages zullen verbouwd worden tot vier ruime appartementen.

De gehele begane grond zal voor de (parochie-) activiteiten beschikbaar blijven. Op de plaats van de huidige grote keuken komt een werk-/vergader ruimte; de kleine keuken en sanitair zullen worden gerenoveerd.

Naar verwachting kunnen we begin 2015 met de verbouwing beginnen. Voor de huidige huurders, gebruikers en bewoners van de pastorie heeft dit consequenties. Zij zullen uiteraard tijds op de hoogte gebracht worden.

Op zondagochtenden verhuren we momenteel de pastoriezaal aan de Chinese gemeenschap CAMA. (zie ook elders in Hofnieuws)

Het Martelarenfeest en Jubileum pastor Leo Nederstigt

Ofschoon vele parochie-activiteiten reeds begonnen zijn -de koren zingen weer, vergaderingen zijn er al geweest- maken we een vrolijke start op **zondag 5 oktober** door op het Martelarenfeest weer enkele 'Martelaren' te bedanken voor hun inzet en ze hiervoor te huldigen.

Op zondag 16 november zal het 40-jarig priesterjubileum van pastor Leo Nederstigt gevierd worden in onze kerk. Pastor Nederstigt wil graag, vanwege de te verwachte belangstelling en de grotere ruimte die onze kerk biedt, zijn jubileumfeest in de Hofkerk vieren. Deze gelegenheid geven wij hem graag. De officiële uitnodiging voor het feest en het programma vindt u in laatste editie van Saamhorig, die op 3 september is verschenen.

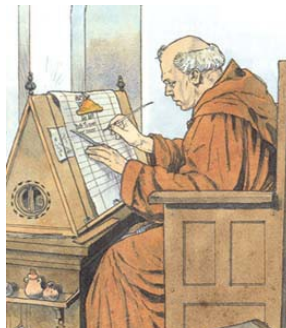
Ton Broerse

VOORAANKONDIGING VESPERVIERING

In de adventtijd van 2013 en de vastentijd van dit jaar zijn er in onze kerk een tweetal Vespervieringen gehouden.

De viering uit 2013 had als thema "Compassie" en stond onder leiding van Pastor Renée Everard, die uit 2014 ging over "Zachtmoedigheid" en werd vóórgegaan door Pastor Ari van Buuren.

Hoewel beide vieringen -helaas- niet heel druk bezocht werden, waren ze toch -inhoudelijk en muzikaal- een groot succes. Reden genoeg om de traditie in de advent van 2014 voort te zetten.



Wel willen we dit jaar proberen een groter publiek te bereiken, uit de regio en uit de reformatorische buurtkerken. Mede met het oog hierop overwegen we de viering in plaats van op een doordeweekse avond, plaats te laten vinden op een zaterdagmiddag.

Datum, thema en voorganger zijn op dit moment nog niet bekend. Toch vinden we het belangrijk u nu reeds te wijzen op onze plannen. In het komende nummer van Saamhorig en later via flyers komen we graag terug op de Vesperviering in de advent.

Frans Woortmeijer

KLAVERJASSEN 2014

De jaarlijkse klaverjasavond, georganiseerd door het Collectanten College, zal worden gehouden op vrijdag **21 november 2014** in de Koffiebeuk van de Martelarenkerk, aanvang 20.00 uur.

Noteer deze datum vast in uw agenda.

Nadere mededelingen betreffende inschrijving volgt later.

Hartelijke groet:
Het Collectanten College

HOF DER VERBEELDING – FILMCYCLUS MUZIEK

De Hof der Verbeelding is sinds 2012 actief als groep die films vertoont in de Oude Sacristie van onze kerk. Iedere filmcyclus heeft een eigen thema en bestaat uit minimaal 5 films die het thema van diverse kanten belichten.

Vanaf 11 september startten wij met de zevende cyclus welke als thema 'Muziek' heeft. Op het moment dat dit nummer van Hofnieuws uitkomt, hebben wij dus reeds één film vertoond in de eerste cyclus van dit seizoen. De cyclus heeft als thema 'Muziek'.



In het recente nummer van het regioblad 'Saamhorig' staat op welke data wij de films vertonen en wordt de inhoud van de films kort beschreven. Hieronder eveneens deze informatie waarbij het belangrijk is om te weten dat er enkele aanpassingen zijn.

25 september

Het is 1964. De Oost-Europese Selma emigreert met haar zoon Gene naar Amerika. Ze werkt dag en nacht in de fabriek voor het bestaan van haar zoon. Selma ziet slecht en heeft een erfelijke ziekte waarbij ze uiteindelijk blind zal worden. Internationale film uit 2000.

9 oktober

Het waargebeurde verhaal van David Helfgott. David wordt van jongs af aan gedomineerd door zijn vader. Als hij een beurs krijgt om in Amerika piano te studeren, verbiedt zijn vader dat. Een Australische film uit 1996.

23 oktober

Het liefdesverhaal over de Engelse jongen Jude die naar de Verenigde Staten komt en verliefd wordt op het Amerikaanse meisje Lucy gedurende de jaren '60. Dit alles tegen de achtergrond van de groeiende problemen tussen de V.S. en Vietnam. Een Amerikaans-Engelse film uit 2007.

6 november

Een jongeman zingt en speelt dagelijks gitaar op straat, maar het meeste van de tijd helpt hij stofzuigers repareren in de zaak van zijn vader in Dublin. Een Ierse film uit 2006.

Zoals gebruikelijk vertonen wij de films op donderdagavonden in de Oude Sacristie van onze kerk. Pastor Ari van Buuren zal wederom de

meeste films inleiden. Vanaf 19.30 uur bent u welkom voor een kopje koffie of thee. De film start om 20.00 uur. Ingang aan de achterkant van de kerk via de kerktuin, over het pad naar de groene deur. Na afloop van de film is er gelegenheid tot napraten onder het genot van een drankje. Wij vragen een kostendekkende bijdrage van 5 Euro.

I.v.m. rechten mogen wij geen filmtitels openbaar maken. Wij brengen u uiteraard graag op de hoogte via e-mail of post. U kunt ons berichten via e-mailadres hofderverbeelding@outlook.com of ons persoonlijk aanspreken in de kerk.

Wij hopen u welkom te mogen heten op onze filmavonden.

René van Eunen - namens de Hof der Verbeelding

CHINESE CAMA-CHRISTENEN

op zondagen in de pastorie

Deze kleine christelijke gemeenschap is onderdeel van de wereldwijde Christian and Missionary Alliance, die vanuit Canada is opgezet. Het is een gemeenschap van Kantonees-sprekende Chinezen uit Amsterdam en omgeving die tot voor kort in een schoolgebouw in Slotermeer elke zondag kerkten. Deze school wordt afgebroken en men moest naar een andere locatie uitzien. Men kwam -na een zoektocht- bij ons terecht.



Deze Chinese christenen schrijven op hun website "wij zijn een gemeenschap van christenen van Chinese afkomst, die graag groeien in het volgen van Jezus".

(zie ook: www.Cama4u.nl)

Na de zondagse kerkdienst om 10.30 uur in onze pastoriezaal en bijbelles voor de kinderen wordt er gezamenlijk gegeten.

Een beleefd verzoek aan de kerk-gangers van de Martelaren om op

zondagmorgen niet onnodig door de pastorie te lopen als deze gemeenschap daar bijeenkomt.

Het bestuur

INGEZONDEN BRIEF

Bij deze wil ik reageren op het ontslag van Nico.

Ik begrijp niet en ik denk velen met mij dat Nico wordt ontslagen en Coen van Loon, die ook nog maar enkele jaren mag blijven, wordt aangewezen als opvolger.

Pastoor en Pastor, het scheidt één lettertje O, maar betekent wel een wereld van verschil:

Een Pastoor mag blijven totdat hij zelf aangeeft met emeritaat te gaan, ook al functioneert hij nog maar half, een Pastor wordt met 65 jaar afgevoerd ook al wil hij zelf nog doorgaan!?

En wat een interesse van hulpbisschop Hendriks, hij denkt dat Nico in 2007 bij ons kwam, hij vergeet maar "even" die voorgaande 20 jaar.

Van L. le Jeune hoorde ik destijds dat in Bussum een Chinese priester werd benoemd, hij was onze taal niet machtig, kon daardoor niet op huisbezoek gaan, kon ook de parochievergaderingen niet bijwonen, maar "gelukkig" kon hij wel voorgaan in de Eucharistieviering, wat een weelde voor die parochie!?

Ik hoop dat de Bisschoppen eens uit hun Ivoren Torens afdalen en daadwerkelijk gaan zien hoe de diverse pastores werken en niet altijd hun macht uitoefenen ten koste van vele goede zaken.

Tenslotte Nico, ik wens je heel veel wijsheid met de dingen die je nog wel en de dingen die je niet meer mag doen, je zult ook op één of andere manier Coen van Loon wegwijs moeten maken.

Pastor Coen van Loon die zich ook met de regio moet bezighouden en dat in een paar jaar, wens ik heel veel succes!

Ons, de parochianen wens ik heel veel sterkte met alle veranderingen!

Nico, je hebt jouw roeping meer dan waar gemaakt, geniet samen met Ina en Aafke toch een beetje van je welverdiende pensioen, bedankt voor alles!

Doki Krug-van Beers

PORTOKOSTEN HOFNIEUWS

De R is weer in de maand en dat wil zeggen dat ik u weer een vriendelijk verzoek doe voor bijdrage in de portokosten van Hofnieuws.

Al is de verschijning van Hofnieuws minder dan normaal, postzegels blijven duur, dus hoop ik dat u het geld laat regenen op het rekeningnummer van Hofnieuws: NL 95 INGB0003158376.

Bij voorbaat heel hartelijk dank,
J. Hilhorst

LOFZANG VAN MOZES

Een aantal weken geleden werd in een LWM-viering de Lofzang van Mozes gelezen uit Deuteronomium 32. Ik had deze Bijbelse poëzie nooit eerder gelezen. Het inspireerde me tot het onderstaand gedicht.

Leen mij uw oor, o hemel, want ik spreek,
O, aarde, luister wat ik zeggen zal!
Mijn lessen dalen neer als regenval,
Mijn woorden voelen als een koele beek,
Milde dauw rondom de stille kreek.
Het groen ontluikt tot bloemen zonder tal:
De naam des Heren roep ik bovenal;
Prijst hem alom, uw God, wat ik u smEEK!

De Heer is God; laat iedereen hem prijzen!

Hij is een rots, hij staat voor heel het recht
En alles wat hij doet is steeds volmaakt.
Zijn zuiverheid en trouw worden bewaakt
En nimmer is er kwaad in wat hij zegt.
Zoals een arend voor zijn kind'ren vecht –
De aandacht voor zijn kroost wordt nooit gestaakt –,
Zo wordt de Heer steeds door zijn volk geraakt
En hij alleen, hij is aan hen gehecht.

De Heer is God; laat iedereen hem prijzen!

Hij legde heel het bergland voor hen open,
De oogst van 't land viel hun dra in de schoot.
Hij legde honing uit de rotsen bloot
En olie liet hij uit de rotsen lopen,
De melk van koeien, geiten liet hij kopen,
De druiven waren als het bloed zo rood,
De ram van Basan werd voor vlees gedood:
Nooit kon dit volk op beter leven hopen!

De Heer is God; laat iedereen hem prijzen!

Frans Woortmeijer

Een bedankje

Lieve mensen, langs deze weg wil ik u allen van harte bedanken voor de mooie bloemen, die ik op zondag 15 juni vanuit de kerkdienst mocht ontvangen. Wat een verrassing! Ook was ik blij met de bezoeken, o.a. van pastor Nico Essen, kaarten, telefoontjes en bovenal met uw gebeden. Het heeft me gesterkt tijdens mijn ziekte. Hartelijke groeten. In verbondenheid.

Wil Faber-Gerritsen

Onze jarige:

Mevrouw R. van Toor, 100 jaar

Vanaf dat ik hier pastor was, kwam ze ieder jaar in december naar de pastorie om een mis te bestellen voor haar man Johannes van Toor op 2^e kerstdag. Het was de dag dat hij was gestorven, 26 december 1982. Zij woonde op de Biothof en verhuisde zeven jaar geleden naar een appartement op Berkenstede.

Vrijdag 3 oktober wordt zij 100 jaar. Wat geweldig, als je zo oud mag worden.

Zij woont zelfstandig, een werkster komt eens in de week, maar die roept: 'u doet nog zoveel zelf', ze kookt iedere dag, ze kan zichzelf goed vermaken, niemand die het gelooft, 'bent u 100?'

3 Oktober 1914 werd ze geboren in de Beemster. Regina was haar doopnaam. Eén naam kreeg zij slechts, maar die betekent wel 'Koningin'. Regien haar roepnaam. Haar vader werkte bij de boeren, geen vetpot, maar haar moeder kon goed met geld omgaan. Zij kregen vier kinderen.

Vanaf haar 14^e ging ze in betrekking. Ze werkte in diverse huishoudens. Ze kwam ook bij 'de elite', waar zij in haar eentje in de keuken moest eten, en waar een belletje klonk, als zij binnen mocht komen. 'Je wist niet beter'.

Vertier was er niet veel. Natuurlijk op 'Pinkster Drie', wanneer heel de Zaanstreek naar Purmerend kwam om een bokkie te kopen. Maar ze mocht wel op dansles, naar de katholieke dansschool. Daar ontmoette ze Jan van Toor. Jan was typograaf, maar in de oorlog was er voor hem in de drukkerij geen werk. Hij werd kruidenier. Hij kon zelfs in Amsterdam een winkel beginnen, maar dan moest hij wel getrouwd zijn.

Zo trouwden Regien en Jan op 12 april in dat verschrikkelijkste jaar 1944. Jan had het pak aan van zijn broer, en Regien een geleende jurk. Maar als kruidenier heb je wel een paar flesjes wijn tot je beschikking, en de boereburen zorgden voor een stukje vlees, en de zon straalde, en zo werd het toch een heel mooie dag.

Zij kregen vier kinderen. Jan had een kruidenierszaak in de Wijttbachstraat. Daartegenover woonden zij. De Bonifatius was hun parochiekerk.

Dit was de mooiste periode van haar leven. Het was hard werken, het waren lange dagen, maar Jan was een leuke vader. Werd het zondag mooi weer, dan vroeg hij: wordt het het IJsselmeer of de Noordzee? Vakantie vierden zij in Bakkum. Konden we die tijd maar stil zetten....

Toen de Wijttbachstraat gesloopt werd, wilde men Jan's winkel laten doodbloeden. Alle huizen gingen plat, maar de winkel liet men staan, totdat die op een dag instortte. Toen waren ze uitgewinkeld. Gelukkig was er toen wel een schaderegeling. Leuk voor Jan was, dat hij werk vond in zijn oude liefde, de drukkerij.

Toen kwamen ze te wonen op de Biothof in onze parochie. Hoe mooi vonden zij de kerk.

Slechts 7 jaar hebben ze hier samen van mogen genieten, want Jan werd ziek en stierf op de 2^e kerstdag in 1982. Hij werd 68 jaar. Nog altijd praat ze met veel liefde over Jan.

32 Jaar is ze nu zonder hem. Niemand van haar generatie is er nog. 'Ik kan er ook niets aan doen, dat ik zo oud word. Ach, wat moet ik vertellen. Het is een simpel leven'.

Maar neem gerust de tijd. Je kunt uren naar haar luisteren.

Tevreden is ze in haar mooie appartement met aan de wand heel fijne door haarzelf geborduurde schilderijen. Handwerken was altijd haar grote hobby. Doet u dat nog steeds? 'Neen, daar heb ik geen tijd meer voor'. Heel tevreden leeft zij alle dagen. Kinderen, kleinkinderen, komen op bezoek, koffie drinkt ze met haar buurvrouw, en alleen zijn kan ze goed. Op het oog denkt iedereen, 'die mankeert niks'. Zij zegt: konden ze maar wat doen aan dat hoofd, die evenwichtsstoornis. Opstaan, overeind komen, dat moet heel voorzichtig, de rollator is haar beste vriend. Neen, ze kunnen er niets tegen doen als je 100 bent.

Zondag 5 oktober vieren wij het Martelarenfeest. Ik weet al voor wie de bloemen zijn, met onze hartelijke felicitatie. (Nico)

Onze overledenen:

Ad van Dommelen 83 jaar

Ad was van huis uit gereformeerd. Hij voelde zich daarin niet thuis. Hoe bevrijdend voelde het voor hem toen hij in aanraking kwam met de katholieke kerk. Hij koos er bewust voor. Dankzij zijn vrouw Marlies Weber leerde hij onze parochie kennen, waar hij graag kwam.

Zijn grote droom was het om zijn 25-jarig huwelijksjubileum, bestaande uit 12½ jaar samenwonen en 12½ jaar getrouwd zijn, om dat in onze

kerk te vieren en dat ik Ad en Marlies dan mocht zegenen. Door zijn zwakke gezondheid de laatste jaren is het er helaas niet van gekomen.

Ad's leven kende zoals ieder leven hoogte- en dieptepunten, maar Ad maakte dit in extremis mee. Op de hoogste toppen heeft hij gestaan, door de diepste dalen moest hij gaan.

Hij begon als vertegenwoordiger in kopieerapparaten. Ad kon goed met mensen omgaan, door zijn innemende persoonlijkheid wist hij velen aan zich te binden. Genoeg om voor zichzelf iets te beginnen.

Hij startte een drukkerij, die hij uitbouwde tot een groot bedrijf met 35 man personeel. Feestelijk werd het geopend door zijn huisvriend Willy Alberti samen met Tony Eyk. Ad had het gemaakt. Hij was de bedenker van de platenbon, een geniale vondst. Ad had het rijk. Maar niet voor zichzelf alleen.

Hij kwam in aanraking met Wereldkinderen. *Ieder kind heeft recht op een eigen huis.*

Het sprak hem aan. Men zocht iemand om de sponsoring te doen. Men had geen betere kunnen vinden. Ad vertelde mij ooit over geweldige acties die hij bedacht had, wie weet nog die van de theelichtjes?

De donateurs en het geld stroomden binnen. Toen de organisatie in 2011 40 jaar bestond was hij erbij. Het was een mooi deel van zijn leven.

Maar door de diepste dalen moest hij ook gaan.

Ad's vrouw stierf, zorgen kende hij om zijn gezin, vader en moeder moest hij tegelijk zijn, zijn gezondheid ging achteruit, hij verloor de greep op zijn bedrijf. Maar rijkdom maakt niet gelukkig, liefde maakt gelukkig.

Hoe mooi werd zijn leven, toen Marlies zijn leven binnenkwam, met haar dochters, en met hen de kleinkinderen. **Family**, wat een rijkdom, wat een geschenk. Ad werd de pater familias.

Hij ging vervroegd met pensioen, zijn longen gaven hem veel zorgen, hij raakte gebonden aan de zuurstofcilinder. Maar op de flat in Nieuwegein hadden Ad en Marlies een goed leven.

Tot januari 2010, toen zijn zoon Raymond plotseling stierf. Zijn dood heeft Ad zeer aangegrepen. Een jaar later trof hem een hersenbloeding, het leven werd zwaar. 'Als we de winter eerst maar weer door komen', was ieder jaar de hoop in bange dagen. Nu wachtte hem een operatie. Wij hoopten, dat die hem weer wat kwaliteit van leven zou geven.

Helaas mocht het niet zo zijn. Onverwachts kwam zijn dood.

Bij het afscheid van Alida Proeskie-Hout

In 1921 werden Ali en haar tweelingzus Corry geboren. Ze groeiden op in de parochie van de H. Bonifatius, in de traditie van het Rijke Roomsche Leven. Het waren intelligente meisjes. De zusjes hadden een speciale band.

Al vroeg overleed hun vader en kwam moeder alleen voor de opvoeding te staan. Om in het onderhoud te voorzien begon moeder Hout een bloemenzaak in de Paardekraalstraat. De voorkamer werd als winkel ingericht, en de meisjes hielpen hun moeder met het maken van boeketten en kerststukken. Ali vond bloemen prachtig en dat is altijd zo gebleven.

Corry trad toe tot de congregatie van de zusters Augustinessen en Ali trouwde met Karel Proeskie. De muziek had hun samengebracht: beiden waren zij lid van "De Boobytraps" en later van mandoline-orkest Ardito.

Karel en Ali woonden samen met de oma's en broer Henk boven de winkel van de Proeskies aan de Middenweg. Het was hard werken; de oma's en ook de medewerkers van de winkel hadden zorg nodig.

In die bedrijvige wereld kreeg Ali twee zoons, Theo en Paul. Ali's gezondheid was zwak en er werd veel van haar gevraagd. Toch was zij in staat om haar kinderen liefdevol op te voeden.

Ali hield veel van Karel, zijn plotselinge dood in 1984 was verschrikkelijk. Maar zij herstelde daarvan en werd een zelfstandige vrouw. Ze woonde nog vele jaren alleen op de Middenweg.

In 2002 verhuisde zij naar verzorgingshuis St. Jacob. De eerste jaren was zij daar gelukkig. Midden in de stad kon zij wandelend alle kanten op. Maar de gezondheid werd zwakker en haar geheugen nam steeds meer af.

In april van dit jaar verhuisde zij naar Zuidland in Purmerend. Daar is zij met heel veel aandacht verzorgd.

Niemand had ooit kunnen denken dat zij wel 92 jaar zou worden. Haar zus overleed in 2007 en het leek zo logisch dat zij samen zouden gaan. De laatste jaren waren daarom zwaar.

De Martelaren van Gorcum was haar kerk. Zij was trouwe bezoeker van de diensten en ze genoot wanneer de LWM zong en wanneer Theo fluit speelde.

De dag voor haar overlijden kwam Nico.

"Hoe gaat het met de Martelaren", vroeg zij. "Goed" antwoordde Nico.

"Doe iedereen de groeten", sprak zij.

Henk Savenije 91 jaar

89 Jaar was hij een gezonde, sterke man, de laatste twee jaar moest hij inleveren, telkens een beetje, zoals Toon Hermans het ooit zo treffend verwoordde:

*sterven doe je niet ineens, maar af en toe een beetje,
maar op een keer dan ben je aan je laatste beetje toe.*

Henk was een bescheiden man. Gelukkig met Hettie, zijn vrouw, met zijn kinderen én hun echtgenoten, en met zijn kleinkinderen. 'Doen ze het goed?' zo vroeg hij regelmatig.

Hij werd geboren in Emmen en groeide op in Erica, een klein boerendorpje in Drente. Maar een toekomst in het Drentse land zag hij niet.

De oorlog was voorbij, een onderduiker kwam terug en wilde in Amsterdam een zaak beginnen, hij zag wel wat in Henk. Zo vertrok Henk op 25 jarige leeftijd op zijn motor naar Amsterdam, hij vond een pension in de Helmerstraat en werk in de detailhandel. Henk was een leergierige jongen. Hij begon laag, maar werkte zich op. Hij heeft hard gewerkt, maar altijd met plezier.

Hij genoot van zijn gezin. Hij zag graag, dat een ieder het naar zijn zin had. 'Ik wil, dat jij het goed hebt'. Dan was het goed.

Lang heeft hij van een gezegende oude dag mogen genieten. Graag maakte hij met Hettie een fietstocht, en volgde wat er in de omgeving allemaal gebeurde, de bouw van de bruggen, de bouw van het winkelcentrum. Hij ging er graag een kijkje nemen. Zo leefde hij vele goede jaren in goede gezondheid tot zijn 89^{ste}.

Frans Hirschfeld 71 jaar

Geboren op Aruba, kwam hij op 21 jarige leeftijd naar Nederland.

In Zandvoort, in een discotheek ontmoette hij Corrie van Leeuwen, een echte Amsterdamse. Zij trouwden 18 maart **1969** en leuk voor Frans was dat 18 maart de Aruba-dag werd, want Frans was trots op Aruba.

Zij kregen twee kinderen, Max en Marianne. Frans was een zorgzame vader. Hij wilde zijn kinderen beschermen. 'Ik vertrouw jou wel', zei hij, 'maar anderen niet'. Frans was zorgzaam voor heel velen. Hij had een honkbalclub opgericht en ging als leider met de jeugd op kamp, altijd hartstikke leuk.

Frans en Corrie woonden vele jaren in de Pretoriusstraat en waren trouwe parochianen.

Frans was een gelovige man. Priester had hij willen worden, maar de meisjes trokken hem ook en die wonnen, maar liefde voor het geloof, voor de kerk had hij zijn leven lang.

Hij was een amateur theoloog. Hij vond het leuk om over het geloof te discussiëren.

Een 'jehova getuige' aan de deur was bij hem welkom. Hij heeft zelfs een tweetal bekeerd tot het katholieke geloof. Zij konden hem niet overtuigen, hij hen wel. Daarna werden alle 'aspirant getuigen' naar hem gestuurd, niet om hem te bekeren, maar om te leren nog beter je geloof te kunnen verkopen. Frans genoot ervan, maar Corrie niet.

Zo'n 10 jaar geleden openbaarde zich sluimerend bij hem de ziekte van Parkinson. Zijn dood was voor hem een verlossing.

Mies Boers-Grol 96 jaar

Op 28 augustus jl. is Mies Boers-Grol overleden op 96-jarige leeftijd en na een huwelijk van 68 jaar.

Het runnen en organiseren van haar gezin, bestaande uit echtgenoot en 6 kinderen, was haar lust en haar leven. Ze was een liefdevolle en zorgzame echtgenote en moeder met een scherpe geest en een groot gevoel voor humor. Tot op het laatste moment is ze helder van geest gebleven.

Haar niet aflatende zorg voor en interesse in man, kinderen, schoonkinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen laten een warm en dankbaar gevoel na.

Haar geloof nam een grote plaats in in haar leven en heeft ze altijd uitgedragen. Het boek geschreven door Henri Nouwen "Brood voor onderweg", waarin voor iedere dag van het jaar een overdenking staat, las ze graag. Op haar sterfdag 28 augustus jl. staat het volgende geschreven: DANKBAAR STERVEN.

Als we nadenken over de dood, gaat dat vaak over wat er daarna met ons gebeurt. Het is belangrijker om na te denken over wat er gebeurt met degenen die we achterlaten. De manier waarop we sterven heeft een blijvende uitwerking op degenen die achterblijven. Het zal voor onze familie en vrienden gemakkelijker zijn om met vreugde aan ons terug te denken omdat we dankbaar afscheid hebben genomen, dan ons te herinneren als bittere en ontgoochelde mensen. Het mooiste wat we onze familie en vrienden kunnen geven is dankbaarheid.

Dankbaarheid geeft ruimte om verder te leven zonder bittere gevoelens of zelfverwijt.

Catrien Tersteeg-Zonneveld 90 jaar

Geboren en getogen in een gezin van acht kinderen in Hoogmade.

Als hulp op een boerderij leerde ze Co Tersteeg kennen. Zij trouwden en maakten de stap van het platteland naar de stad. De begintijd was moeilijk, maar toen de kinderen kwamen werd Amsterdam haar plek.

Haar leven stond in het teken van haar gezin en van de winkel. En dat deed ze zingend en opgewekt. Ze genoot van mensen om haar heen. Met Co was ze apetrots op haar kinderen, en later op haar kleinkinderen. 'Je moet het leven nemen, zoals het komt,' dat was haar levenswijsheid en dat deed zij. Het levensdoel van Co was: 'de kachel brandende te houden'. En dat deed hij.

De laatste jaren van haar leven werd haar gezondheid minder. Maar altijd krabbelde ze weer op. Een half jaar geleden begon een lijdensweg. Half augustus bezocht ik haar in het Flevohuis. Toen gebod ze me dat ik moest gaan zitten, ze wilde me iets belangrijks vertellen, ze zei: 'ik ga sterven, ik wil sterven'.

Altijd die pijn, die niet overging, de machteloosheid, de uitzichtloosheid, het was alsof ze een knop had omgezet. Ze wist: er is een tijd van leven, maar er is ook een tijd van sterven, en die tijd was nu voor haar gekomen.

Ze keek rond en keek naar de foto van Co. Denk je nog wel eens aan hem? vroeg ik. 'Altijd', zei ze en ze straalde. Ze miste hem al 11 jaar. 'Hij wacht op je', zei ik. 'Ja, dat doet hij'.

Wat zou het mooi zijn, als je nu zo naar hem toe kon gaan. Dat was wat zij wilde. Het duurde echter nog een maand. Toch nog onverwacht stierf ze.

Onze dopelingen: Brairayson Briandyson Poulina
Rijaifelly Afanaisa Rijohaira Sara Poulina
El-jaymar Clifton Poulina
Jamie-Lee Ivy Sirvania
Tamara Parinah Eva Wilthagen

Ons bruidspaar: Kenneth Robert en Agnes van der Horst

*Woensdag 29 oktober verschijnt er weer een
nieuw nummer van het regioblad 'Saamhorig'*

*De volgende uitgave van Hofnieuws
ontvangt u op woensdag 3 december 2014*